

РЕШЕНИЕ

№ 25939

гр. София, 30.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора
Лилия Кариева, като разгледа дело номер **9834** по описа за **2024** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, във вр. с чл.203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба от 07.10.2024г. на „УЛЕР 2009“ ООД ЕИК[ЕИК] със седалище
и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.7, ап.73А, чрез процесуален представител,
срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ /КЕВР/, за присъждане на
обезщетение за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на КЕВР да
изпълни задължението си по чл. 31б, ал.2 от Закона за енергетиката (ЗЕ) в периода 01.01.2024г. –
30.06.2024г. в общ размер от 207 647.58 лв. от които главница в размер на 197 586.68 лв. и 10
060.90 лв. законна лихва за забава, ведно със законната лихва върху главницата за периода от
датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимите суми, като се
иска и присъждане на разноските по делото.

С така предявените искове ищецът твърди, че КЕВР не е изпълнила задължението си по чл.31б
ал.2 /в сила от 13.10.2023г./ Закона за енергетиката, съгласно която разпоредба КЕВР изменя
определените премии, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при условие, че е налице
съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период
спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов
пазар на електрическа енергия. Изложени са твърдения, че липсата на издаден административен
акт при настъпили законовоопределените предпоставки, води на извода за бездействие на КЕВР
да предприеме определените в закона действия-в случая да издаде ново решение за изменение на
премиите. Посочено е, че за периода 01.07.2023-30.06.2024г. КЕВР е определила прогнозна
пазарна цена с Решение №Ц-13/30.06.2023г., поправено за явни фактически грешки с Решение

№ФГ-13/25.10.2023г., в размер, посочен на стр.50 от цитираното решение, като определената от КЕВР премия, приложима за фотоволтаична електрическа централа /ФЕЦ/, собственост на „У. 2009“, е в размер на 235.33 лв./МВтч, посочена по т.2.10 от цитираното решение стр.52. В исковите молби се твърди, че за периода от 01.01.2024г. – 30.06.2024г. е налице съществено изменение с над 15 на сто, а именно 26.6 на сто, като прогнозната пазарна цена за периода е следвало да бъде в размер на 183.70лв./МВтч. По изложените съображения се твърди, че ако КЕВР е изпълнила задължението си по чл.31б ал.2 ЗЕ, то за посочения период дружеството-ищец е следвало да получи премия в размер на 301.90 лв., а не 235.33лв., като се претендира разликата в размера на премиите за компенсация от Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ и в този смисъл вредите под формата на пропуснати ползи са реални, а не хипотетични. Изложени са твърдения, че са налице бездействие на административния орган, вреди и причинно – следствена връзка помежду им, като предпоставки за отговорността по чл.1 ал.1 ЗОДОВ.

С определение от 29.05.2025г., на основание чл. 214, ал.1, изр. 3 от ГПК, вр. с чл. 144 АПК, съдът е допуснал изменение на размера на предявените иски, съгласно представена молба в съдебно заседание, съгласно която се претендира заплащане на обезщетение за пропуснати ползи в размер на 218 428 лв. и законните лихви в размер на 11 125.91лв., както следва:

- 1) Пропуснати ползи в размер на 27 515,18 лв. (двадесет и седем хиляди петстотин и петнадесет лева и 18 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.01.2024 г. - 31.01.2024 г.;
- 2) Пропуснати ползи в размер на 29 207,29 лв. (двадесет и девет хиляди двеста и седем лева и 29 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода за периода 01.02.2024 г. — 29.02.2024 г.;
- 3) Пропуснати ползи в размер на 32 884,46 лв. (тридесет и две хиляди осемстотин осемдесет и четири лева и 46 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.03.2024 г. - 31.03.2024 г.;
- 4) Пропуснати ползи в размер на 39 359,95 лв. (тридесет и девет хиляди триста петдесет и девет лева и 95 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.04.2024 г. — 30.04.2024 г.;
- 5) Пропуснати ползи в размер на 39 065,67 лв. (тридесет и девет хиляди шестдесет и пет лева и 67 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.05.2024 г. - 31.05.2024 г.;
- 6) Пропуснати ползи в размер на 50 395,45 лв. (петдесет хиляди триста деветдесет и пет лева и 45 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и

премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.06.2024 г. - 30.06.2024 г.

Претендираните лихви са, както следва:

1) Сума за периода от 01.03.2024 г. до 07.10.2024 г. в размер на 2318,77 лв. (две хиляди триста и осемнадесет лева и 77 стотинки), представляваща законна лихва върху пропуснати ползи в размер на 27 515,18 лв. (двадесет и седем хиляди петстотин и петнадесет лева и 18 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.01.2024 г. - 31.01.2024 г.;

2) Сума за периода от 01.04.2024 г. до 07.10.2024 г. в размер на 2114,53 лв. (две хиляди сто и четиринадесет лева и 53 стотинки), представляваща законна лихва върху пропуснати ползи в размер на 29 207,29 лв. (двадесет и девет хиляди двеста и седем лева и 29 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода за периода 01.02.2024 г. - 29.02.2024 г.;

3/Сума за периода от 01.05.2024 г. до 07.10.2024 г. в размер на 2002,86 лв. (две хиляди и два лева и 86 стотинки), представляваща законна лихва върху пропуснати ползи в размер на 32 884,46 лв. (тридесет и две хиляди осемстотин осемдесет и четири лева и 46 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.03.2024 г. - 31.03.2024 г.;

4/ Сума за периода от 01.06.2024 г. до 07.10.2024 г. в размер на 1929,86 лв. - (хиляда деветстотин двадесет и девет лева и 86 стотинки), представляваща законна лихва върху пропуснати ползи в размер на 39 359,95 лв. (тридесет и девет хиляди триста петдесет и девет лева и 95 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.04.2024 г. - 30.04.2024 г.;

5/Сума за периода от 01.07.2024 г. до 07.10.2024 г. в размер на 1466,50 лв. (хиляда четиристотин шестдесет и шест лева и 50 стотинки), представляваща законна лихва върху пропуснати ползи в размер на 39 065,67 лв. (тридесет и девет хиляди шестдесет и пет лева и 67 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.05.2024 г. - 31.05.2024 г.;

6/ Сума за периода от 01.08.2024 г. до 07.10.2024 г. в размер на 1293,39 лв. - (хиляда двеста деветдесет и три лева и 39 стотинки), представляваща законна лихва върху пропуснати ползи в размер на 50 395,45 лв. (петдесет хиляди триста деветдесет и пет лева и 45 стотинки) без ДДС, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР в размер на 308,90 лв./МВтч за периода 01.06.2024 г.

- 30.06.2024 г.

В съдебно заседание се поддържат исковите молби, като се претендират разноските по делото съгласно представен списък и доказателства за плащане на адвокатския хонорар.

Ответникът- КЕВР оспорва предявените искове в писмения отговор на исковата молба и в представените писмени бележки. В представените писмени бележки КЕВР излага становище, че искът е недопустим, като твърди, че ищецът не може да се позовава на Директива 2018/2001, тъй като частноправните субекти черпят права от въведените в националния правен ред законодателни мерки.

Счита иска за неоснователен, тъй като не е налице незаконосъобразно бездействие на КЕВР като не е издала решение за изменение на премии съгл. чл.31б ал.2 ЗЕ, тъй като административният орган не действа при условията на обвързана компетентност. Счита, че по отношение на премиите, регулаторният/ценови период започва от 01.07 на съответната година и е с продължителност до 30.06. на следващата година, когато КЕВР е задължена да приема ново решение на основание чл.21 ал.1 т.8б ЗЕ. Излага твърдения, че решението на КЕВР да измени приетите за регулаторния/ценови период е изцяло в оперативната самостоятелност на административният орган и това обстоятелство не се променя с редакцията на чл.31б ал.2 ЗЕ, в сила от 13.10.2023г. и посочената норма единствено очертава ясно предпоставките, при които КЕВР изменя премиите. Счита, че нормата на чл.31б ал.2 ЗЕ е диспозитивна, а не императивна, тъй като в чл.6 §2 от Директива 2018/2011 е предвидено, че „държавите –членки могат да коригират равнището на подпомагане...“. В допълнение са изложени твърдения, че не е осъществен фактическия състав за изменение на премиите съгл. чл.31 б ал.2 ЗЕ-не е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за съответния период спрямо постигнатата и прогнозна такава за оставащия срок от регулаторния/ценови период, като се позовава на заключението на допълнителната съдебно-икономическа експертиза, видно от която изменението е 14.6 % и доколкото не превишава 15% съгл. §16а от ДР на НРЦЕЕ, то не е съществено. Относно основателността на предявените при условията на евентуалност искове с правно основание чл.2в ал.1 ЗООДВ счита, че в конкретния случай нормите на чл.4 §3 и чл.6 §1 и 2 не съдържат права с достатъчно определено съдържание, като твърди, че не е налице достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, както и че принципът на оправдани правни очаквания не е нарушен. Твърди, че не е доказан и втория елемент от фактическия състав за право на обезщетение на ищеца, а именно-наличието на възникнала вреда, тъй като пропуснатата полза трябва да бъде реална, а не предполагаема вреда. Счита, че шестмесечният срок за изменение в цените от страна на КЕВР започва от 13.10.2023г.-датата на влизане в сила на чл.31б ал.2 ЗЕ и първата възможна промяна в премиите е можело да бъде направена едва на 13.04.2024г., а КЕВР като е приела Решение Ц-15/30.06.2024г. е определила нови премии. По същество се иска от съда да отхвърли предявените искове на ищеца. Претендира разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийски градска прокуратура счита, че предявените искове са неоснователни.

Административен съд - София град, като съобрази доводите и исканията на страните, намира следното от фактическа страна:

Не се спори по делото, че ищецът „УЛЕР 2009“ ООД притежава фотоволтаична електрическа централа „У.-2009“, с инсталирана мощност от 4,703 МВт, разположена в ПИ 153065, м. „Х. ливади“, землището на [населено място], [община], област П. (ФЕЦ „У. 2009“). Централата е

въведена в експлоатация с Разрешение за ползване №ДК-07-Пз-30/10.05.2012 г., издадено от Началник РО „НСК“ - П. при РДНСК ЮЦР-П. /л.101/.

Произвежданата от дружеството електрическа енергия се изкупува съгласно договор, сключен с „ЕВН България Електроснабдяване“ -дългосрочен договор за изкупуване на електрическата енергия от ФЕЦ „У. 2009“ №121/26.10.2010г./л.102 и сл./

Ищецът е сключил с Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ („ФСЕС“) Договор за компенсиране с премии №ВЕИ-86 от 31.10.2018 г. в сила от 01.01.2019 г. със срок на валидност до 10.05.2032 г. /л.110/, който е действащ и към настоящия момент. Съгласно договора размерът на премията се определя на основание §68. ал. 3 от ПЗР към ЗИД на ЗЕ, а именно - разлика между определената до влизането в сила на ПЗР към ЗИД на ЗЕ преференциална цена и определената прогнозна пазарна цена за електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници в зависимост от първичния енергиен източник /л.113/.

В тази връзка „УЛЕР 2009“ ООД получава премии за произведеното количество електрическа енергия от собствения си ФЕЦ, включително и за процесния период 01.01.2024 г. - 30.06.2024 г. Размерът на премията, дължима в полза на „УЛЕР 2009“ ООД, за периода 01.07.2023г. - 30.06.2024 г., е определената от КЕВР с Решение №Ц-13 от 30.06.2023г. /л.26 и сл./, поправено за явни фактически грешки с Решение №ФГ-3 от 25.10.2023г. на КЕВР, и е в размер на 235.33 лв./МВт, посочено по т.2-10 от Решение №Ц-13/30.06.2023г.

Съгласно договор за участие в балансираща група №ДБГ 014/28.06.2023г. /л.127-1333/ и приложените по делото протоколи и фактури /л.141-175/ произведената електрическа енергия за енергиен обект ФЕЦ У. на „УЛЕР 2009“ ЕООД е изкупува от „Ф Инвест“ ЕООД, считано от 01.07.2023г. съгласно т.1.5. от договора /л.128/

В хода на съдебното производство е изготвена съдебно-икономическа експертиза (СИЕ)-л.246 и сл., като вещото лице е дало заключението си в различни варианти въз основа на приложените по делото доказателства и отделно от това е изискало с писмено искане от КЕВР данни за цени на български фючърси на ЕЕХ /European energy Exchange/ за първото и второто тримесечие за 2024г., събирана към м. ноември и декември 2023г. и за второто тримесечие на 2024г., събирана към м. март 2024г. В мотивната част на СИЕ е посочено, че при изготвяне на заключението вещото лице е ползвало ЗЕ, Наредба № 1 от 14.03.2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия и въведената в нея Методика за определяне на прогнозна пазарна цена - Раздел III „а“.

В експертизата е посочено /л.258/, че отклонението на определената от КЕВР ППЦБТ от 01.07.2023г. с решение №Ц-13/30.06.2023г. -256.37 лв./МВтч спрямо постигнатата цена на пазар „Ден напред“ на БНЕБ до м.12.2023г. и прогнозна цена за оставащия срок от периода –първо полугодие на 2024г.-185.47 лв./МВтч е 27.7 % и това отклонение в края на м.декември 2023г. е 27.7% и превишава 15%, поради което са налице условията за изменение на премията, изплащани от ФСЕС за електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници. Вещото лице е посочило /л.23-24 от СИЕ/, че премия се изплаща от ФСЕС до достигане на количество от 5 587 164 кВтч и видно от таблица 3 до края на м.юни 2024г. това количество не е достигнато, поради което премия се дължи за всички количества за периода 01.01.2024-30.06.2024г. Като е приложила начина, по който е определена прогнозната пазарна цена за групата на производителите на електрическа енергия, произведена от слънчева енергия, вещото лице е изчислила премия за електрическа енергия, произведена от слънчева енергия при ППЦБТ с корекция надолу 5 процента /181.01 лв./МВтч/-308.90 лв./МВтч, като се периода м.януари 2024-м. юни 2024г. вкл. е

получена сумата в размер на 218 428.00лв. и законни лихви в размер на 11 125.01лв. /стр.26 от СИЕ/.

След оспорване от страна на ответника на приетата СИЕ, е назначена и изготвена допълнителна СИЕ /стр.309 и сл./, която е взела предвид данните средно м.юли-м.ноември 2023г. за постигната цена на пазар /“Ден напред“ на Българска независима енергийна борса и предоставената от ЕВР информация за цени на тримесечни фючърси за м.ноември 2023г. за изчисляване на средна прогнозна цена за български фючърси само за първото тримесечие на 2024г. Вещото лице е посочило в допълнителната СИЕ, че в края на м. ноември 2023г. прогнозната пазарна цена за базов товар за периода 01.01.2024г.-30.06.2024г. на база постигната цена на електрическата енергия за периода 01.07.2023-30.11.2023г. е 199.27лв./МВтч и прогнозна цена за оставащия срок от периода на ЕЕХ по Н1/2024г., се изчислява в размер на 219.00лв./МВтч. На базата на тези данни вещото лице е дало заключение, че отклонението на определената от КЕВР ППЦБТ от 01.07.2023г. с решение №Ц-13/30.06.2023г. -256.37 лв./МВтч спрямо постигнатата цена на пазар „Ден напред“ на БНЕБ до м.11.2023г. и прогнозна цена за оставащия срок от периода –по данни само за първото тримесечие на 2024г.-219.00 лв./МВтч е **14.6 %**, като по този начин дава отговор на въпроса дали е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия.

С Решение № Ц-15 от 30.06.2024г. на КЕВР е направено изискуемото от чл. 31б, ал.2 ЗЕ изменение на премиите.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира **от правна страна** съдът следното:

Исковите молби са **допустими** по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове. Според ал.2 на същата разпоредба исковите по ал.1 се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс, а именно по правилата на глава единадесета, чл.203 и сл. В чл. 204 АПК са регламентирани условията за допустимост на предявения иск, като според ал.4, когато вредите се претендират от незаконосъобразно бездействие, както е в настоящия случай, незаконосъобразността му се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

В случая съдът намира, че предявените икове с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, са допустими, като предявени от лице, претендиращо имуществени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие на ответника. Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е КЕВР, която съгласно чл. 10, ал. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ е юридическо лице. Съгласно т. 2 от ТП № 2/2014 от 19.05.2015 г. на ОС на Гражданската колегия на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС, разграничителният критерий за приложимия правен ред (ЗОДОВ или чл. 45-49 от ЗЗД) при претенции за

вреди от дейност на органи, които не са част от изпълнителната власт /съгласно чл.10 ал.3 от ЗЕ при осъществяване на своите правомощия КЕВР е независима от изпълнителната власт/, е основният характер на дейността на органа, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. Когато вредите са причинени при или повод изпълнение на административна дейност, компетентни са административните съдилища. Без съмнение КЕВР е натоварена с изключителна компетентност да регулира дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията съгласно чл.10 ал.1 ЗЕ.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. В случая, с оглед изложените твърдения в исковите молби и в молбата от 29.05.2025г., подадени от ищеца, следва да се приеме, че се претендира присъждане на обезщетение за вреди, настъпили от незаконосъобразно бездействие на административен орган, а именно – неизпълнение на задължението по чл.31б ал.2 /в сила от 13.10.2023г./ ЗЕ, съгласно която разпоредба КЕВР изменя определените премии, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при условие че е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия.

Съдът не кредитира възраженията, направени от ответника, че искът е недопустим, като твърди, че ищецът не може да се позовава на Директива 2018/2001, тъй като частноправните субекти черпят права от въведените в националния правен ред законодателни мерки. В тази връзка следва да се отбележи, че видно от представените иски молби по делото, в тях липсва позоваване на посочената Директива, като ищецът основава претенцията си единствено на националната правна уредба.

По изложените съображения исковите са допустими в производство по реда на чл.203 и сл. АПК и подсъдни на Административен съд София-град съобразно чл. 7 ЗОДОВ.

Съдът намира, че предявените иски са основателни по следните съображения:

Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините при осъществяване на правомощията им техните органи и длъжностни лица да спазват правата и не накърняват законните интереси на гражданите, респ. юридическите лица. За разлика от тази отговорност, деликтната отговорност, уредена в ЗЗД произтича от общото задължение да не се вреди другиму. В този смисъл отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в закона предпоставки и не е обусловена от наличието на виновно поведение от страна на конкретно длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл.45 и сл. ЗЗД е обусловена от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл.49 ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното. Съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от

незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Предпоставките, които следва да са кумулативно налице, за да се реализира отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са: незаконосъобразен административен акт, действие или *бездействие* на административен орган или длъжностно лице по повод осъществяваната от него административна дейност; вреда – имуществена или неимуществена; пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт/действие/бездействие. При недоказване на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца. Отговорността по предявените иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е безвиновна, обективна за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на КЕВР.

В конкретния случай исковата претенция се основава на незаконосъобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод изпълнение на административна дейност – нарушение на разпоредбите на чл.31б ал.2 /в сила от 13.10.2023г./ Закона за енергетиката, съгласно която разпоредба КЕВР изменя определените премии, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при условие че е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия.

Следва да се отбележи, че когато визира незаконосъобразно бездействие, разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ има предвид незаконосъобразно фактическо бездействие по см. на чл.256 АПК, т.е. бездействието на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт или което той е длъжен да извърши по силата на закона. Под незаконосъобразно бездействие следва да се разбира "дължими по силата на закона фактически действия, включително и действия, за които по смисъла на чл. 21 от АПК, органът постановява индивидуален административен акт, както и фактически действия, които са административна услуга по смисъла на § 1, т. 2, в. "в", "г" и "д" от Закона за администрацията (Решение № 2914 от 20.03.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9719/2024 г., III о). Бездействието, за да е годно самостоятелно основание за имуществена отговорност на административния орган, трябва да е бездействие на орган, който е овластен да извърши съответното действие, да е материално незаконосъобразно или да са нарушени поне съществено административнопроизводствените правила, доколкото ги има, т.е. бездействието е противоправно само когато административният орган е бил длъжен да действа и то по-точно определен начин, т.е. в хипотезата на обвързана компетентност.

С оглед гореизложеното и представените по делото доказателства следва извода, че първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по ЗОДОВ – незаконосъобразното бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод изпълнение на административна дейност е налице по следните съображения:

Съгласно чл. 21, ал. 1. т. 86 от ЗЕ, КЕВР определя ежегодно в срок до 30 юни премии за електрическа енергия от ВИ, произведена от централи с обща инсталирана електрическа мощност 500 kW и над 500 kW.

В § 68, ал. 3 от преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката, обн. ДВ, бр. 9 от 2021 г. и чл. 22а от НРЦЕЕ, е предвидено, че премиите се изчисляват като разлика между определената

преференциална цена, съответно актуализираната преференциална цена на обекта, и определената за този период прогнозна пазарна цена за електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници в зависимост от първичния енергиен източник. В чл. 31б, ал.2 ЗЕ изм., бр. 86 от 2023 г., в сила от 13.10.2023 г., е предвидено, че КЕВР *изменя* определените премии, но не по-често от веднъж на *6 месеца*, при условие че е налице *съществено изменение* между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия.

Видно от така посочената разпоредба, КЕВР има задължението да измени определените премии при наличие на две предпоставки: 1/ да е налице *съществено изменение* между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия и 2/ изминал 6-месечния период. В случая, настоящият съдебен състав не споделя възраженията на ответника, че не става въпрос за задължение, а за възможност на КЕВР да измени определените премии и в този смисъл КЕВР действа при условията на оперативна самостоятелност. При съпоставка на редакцията на чл. 31б, ал.2 ЗЕ изм., бр. 86 от 2023 г., в сила от 13.10.2023 г., с предходната редакция, в сила до 13.10.2023г., е видно, че съгласно предходната редакция КЕВР действително е действала при условията на оперативна самостоятелност, тъй като тогава разпоредбата е предвиждала, че *“Комисията има право при необходимост да измени определените премии,...”* За разлика от предходната редакция, понастоящем, КЕВР има задължението да измени определените премии при наличие на горепосочените предпоставки и това следва от използвания от законодателят израз в чл. 31б, ал.2 ЗЕ изм., бр. 86 от 2023 г., в сила от 13.10.2023 г., „КЕВР *изменя* определените премии“. Допълнителен аргумент в тази насока е и редакцията на чл.31б ал.1 ЗЕ, която не е изменена от законодателя и която и понастоящем, и в предходните редакции, предвижда *„Комисията има право при необходимост да изменя утвърдените цени на електрическата енергия....“*, което безспорно води на извода, че при определяне на посочените цени по ал.1 на чл.31б ЗЕ КЕВР действа при условията на оперативна самостоятелност, но що се отнася до изменение на определените премии, законодателят е въвел задължението за КЕВР да ги изменя при наличие на горепосочените предпоставки и в този случай Комисията действа при условията на обвързана компетентност.

Първата предпоставка за възникване на задължението на КЕВР да измени премиите е да е налице *„съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за съответен период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар“*. Понятието *“съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за съответен период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар”* има легална дефиниция в разпоредбата на §1, т. 16а от ДР на Наредбата №1 от 14 март 2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия („НРЦЕЕ“), която предвижда, че *съществено изменение* е налице, ако това изменение е в размер над 15 на сто. В този смисъл, неоснователни са възраженията на ответника, че преценката за това дали е налице *съществено изменение* е оставена на дискрецията на регулатора-напротив при наличие на изменение над 15 %, КЕВР съгласно настоящата редакция на чл.31б ал.2 ЗЕ, има задължението да измени

премиите, при условие, че е спазен 6-месечния период. Ето защо в настоящият случай, следва да бъде извършена преценка, дали за посочения период е налице съществено изменение. В приетата по делото СИЕ вещото лице е дало отговор, че е налице съществено изменение, като е посочило и точния му размер, а именно-27.7%, който процент безспорно превишава законовоопределения 15%. В случая съдът не кредитира изводите на вещото лице от изготвената и приета по делото допълнителна СИЕ, тъй като за основа на изчисленията в нея, вещото лице е ползвало данните към м. *ноември 2023г.*, което е некоректно, доколкото изменението на премиите се прави на базата на данни към *месец декември*, тъй като премиите се изменят на база месец декември от 01 януари на следващата година и такава е и практиката на КЕВР от 2022 г. и 2025г., а отделно от това данните към месец декември са по-близки до периода и относими към прогнозата, която следва да се направи.

Втората предпоставка за изменение на премиите, която трябва да е налице, за да възникне за КЕВР нормативно определеното с чл. 32б, ал.2 от ЗЕ задължение за изменение на премиите е спазване на 6-месечния период. Не се спори по делото, че след Решение Ц-13/30.06.2023г. размерът на премиите не е променян, както и че с Решение от 30.06.2024г. е изменен размера на премиите. В този смисъл, безспорно по делото е установено и не се спори между страните, че за крайната дата на исковия период -30.06.2024г. не е имало изменение на премиите от страна на КЕВР в изпълнение на задължението и по чл.31 ал.2 ЗЕ. Спорният въпрос по делото е за началото на исковия период и дали към датата -01.01.2024г. КЕВР е следвало да измени премиите. В случая настоящият съдебен състав счита, че към 01.01.2024г. КЕВР е имала задължението да измени размера на премиите, тъй като, от една страна, е било налице съществено изменение над 15%, а именно-27.7 %, съгласно СИЕ, а от друга страна, изменението на чл.31б ал.2 ЗЕ влиза в сила от 13.10.2023г. и за следващата календарна година –от 01.01.2024г. за КЕВР е съществувало задължение да измени определените премии, тъй като е изминал период повече от 6 месеца, считано от последното изменение след Решение Ц-13/30.06.2023г.

Неоснователни са възраженията на ответника, че по отношение на премиите, регулаторният/ценови период започва от 01.07 на съответната година и е с продължителност до 30.06. на следващата година, когато КЕВР е задължена да приема ново решение на основание чл.21 ал.1 т.8б ЗЕ. Разпоредбата на чл.31б ал.2 ЗЕ изрично предвижда 6-месечен период на изменение, поради което не може да се приеме, че периодът за изменения е от 01.07 до 30.06. на следващата календарна година, т.е. една цяла календарна година. В тази връзка следва да се отбележи, че изискването за спазване на 6-месечния период съществува и в предходните редакции на чл.31б ал.2 ЗЕ и в този смисъл законодателят не отстъпва от разбирането за необходимост от актуализация на премиите в 6-месечен период.

Неоснователни аса и възраженията на ответника по делото, че шестмесечният срок за изменение в цените от страна на КЕВР започва от 13.10.2023г.-датата на влизане в сила на чл.31б ал.2 ЗЕ и първата възможна промяна в премиите е можело да бъде направена едва на 13.04.2024г., а КЕВР като е приела Решение Ц-15/30.06.2024г. е определила нови премии. В тази връзка следва да се има предвид, че размерът на премията, дължима в полза на „УЛЕР 2009“ ООД, за периода 01.07.2023г. - 30.06.2024 г., е определената от КЕВР с Решение №Ц-13 от 30.06.2023г. /л.26 и сл./, поправено за явни фактически грешки с Решение №ФГ-3 от 25.10.2023г. на КЕВР, и е в размер на 235.33 лв/МВт,

посочено по т.2-10 от Решение №Ц-13/30.06.2023г. Предвид наличието на Решение от 30.06.2023г. и изискването на законодателя за изменение на премиите „не по-често от веднъж на 6 месеца“, което като изискване е запазено и в настоящата, и в предходните редакции на чл.31б ал.2 ЗЕ, е недопустимо след Решение на КЕВР от 30.06.2023г. преди изтичане на законовоопределения 6-месечен период да бъде прието ново решение за изменение на премиите. В тази връзка правилно искивият период е определен от 01.01.2024г. до 30.06.2024г, когато КЕВР приема Решение от 30.06.2024г. за ново изменение на премиите.

Предвид гореизложеното, следва извода, че от събраните по делото доказателства в т.ч. и заключенията на СИЕ, са налице двете предпоставки по чл.31б ал.2 ЗЕ и в този смисъл за КЕВР е съществувало нормативно установено задължение да измени определените премии, считано от 01.01.2024г.

От изложеното следва, че от събраните по делото доказателства и анализа на относимите законови разпоредби следва, че в случая е установено незаконосъобразно бездействие от страна на КЕВР да измени определените премии, съгласно разпоредбата на чл. 31б, ал.2 от ЗЕ. Констатираното бездействие е при изпълнение на административна дейност, доколкото КЕВР е държавен орган и определянето на премиите съгласно чл. 31б, ал.2 ЗЕ е свързано с правомощията му по определянето на енергийната политика, регулирането и контрола, съгласно чл.1, ал.1 от ЗЕ.

Следователно, налице е първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – незаконосъобразно бездействие при или повод изпълнение на административна дейност.

Налице е и втората предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника, а именно претърпяна вреда от страна на ищеца от това незаконосъобразно бездействие.

От събраните по делото доказателства се установява и наличието на претърпени от ищеца вреди – пропуснати ползи. Легално определение на понятието „вред“ липсва. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. В настоящия случай се претендират пропуснати ползи, които се установяват, когато неблагоприятното въздействие е осуетило едно сигурно увеличаване на имуществото на засегнатото лице, т.е. пропуснатата полза е едно неосъществено поради неблагоприятното въздействие сигурно увеличаване на имуществото. В случая, като не получил премиите в размера, в който е следвало да бъдат изменени от КЕВР, за ищеца е настъпила вреда от бездействието на административния орган, която представлява разликата между изплатените му премии през искивите периоди и тези, които биха били изплатени, ако органът не бе бездействал и бе изпълнил задължението си по чл. 31б, ал.2 от ЗЕ да ги измени. Като е приложила начина, по който е определена прогнозната пазарна цена за групата на производителите на електрическа енергия, произведена от слънчева енергия, вещото лице е изчислила премия за електрическа енергия, произведена от слънчева енергия при ППЦБТ с корекция надолу 5 процента /181.01 лв./МВтч/-308.90 лв./МВтч, като за периода м.януари 2024-м. юни 2024г. вкл. е получена сумата в размер на 218 428.00лв., като за м. януари 2024г. са в размер на 27 515.18 лв., за м. февруари 2024г. – 29 207.29 лв; за м. март 2024

– 32 884.46 лв.; за м. април 39 359.95 лв.; за м. май 2024г – 39 065.67 лв. и за м. юни 2024г. – 50 395.45 лв. В тези размери следва да бъдат уважени и обективно кумулативно съединените искове, предявени от „УЛЕР 2009“ ООД /стр.25 от СИЕ/. Както бе отбелязано по-горе, съдът не кредитира заключението на допълнителната СИЕ и направените в нея изчисления, тъй като за основа на изчисленията са взети предвид данните за м.ноември 2023г., което е неправилно поради изложените по-горе съображения.

Претърпените вреди-в случая-пропуснати ползи, са пряка и непосредствена последица от увреждането. Липсва легална дефиниция относно понятието пряка и непосредствена последица от увреждането, като въпросът какво е съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия - пряка и непосредствена последица от увреждането е изяснен в мотивите на тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълк. дело № 2/2016г. на Върховен административен съд. Правната теория и съдебната практика са установили критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последица" са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. В практиката на Върховния касационен съд, обективирана в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите".

От посочените разпоредби следва, че между незаконосъобразното бездействие на ответника и вредата, претърпяна от ищеца, е налице пряка причинна връзка. Доколкото премиите се изплащат от ФСЕС, в размера определен от КЕВР, която е натоварена с властнически правомощия по регулиране на дейностите в областта на енергетиката, то между незаконосъобразното бездействие и причинените вреди под формата на пропуснати ползи е налице пряка причинна връзка, което обуславя основателността на исковата молба. Между установеното бездействие на ответника и вредата, претърпяна от ищеца, е налице пряка причинна връзка, а не прекъсната и опосредена от сключения между ищеца и ФСЕС Договор за компенсиране е премии ВЕИ-86 от 31.10.2018 г. в сила от 01.01.2019 г. със срок на валидност до 10.05.2032 г. /л.110/, тъй като размерът на премиите, определен от КЕВР е задължителен за тях по силата на оправомощаването на ответника от закона да я определя. Следователно, след като ответникът КЕВР е бездействал, като не е изменил премиите, в нарушение на закона, той следва да носи и гражданска отговорност за вредите, причинени от действието на тези незаконосъобразни актове. В този смисъл е преобладаващата и най-нова практиката на Върховния административен съд, обективирана в Решение № 1030 от 27.01.2021г. по адм. д. № 8886/2020г. на ВАС, Решение № 1757 от 10.02.2021г. по адм.д. № 5667/2020г. на ВАС, Решение № 1105 от 28.01.2021г. по адм. д. № 904/2020г., Решение № 9216 от 17.08.2021г. по адм.д. № 9683/2020 на ВАС, Решение № 17672 от 23.12.2019г. по адм. д. № 4340/2019г. на ВАС, Решение № 9212 от 17.08.2020г. по адм. д. № 9684/2020г. на ВАС и др.

По изложените съображения исковите претенции на ищеца по предявените обективно кумулативно съединени икове следва да бъде уважени до посочените размери, доказани със СИЕ във варианта, в който са използвани предоставените от КЕВР данни за м. декември 2023г.

Основателността на главния иск обуславя и основателност на акцесорната претенция за заплащане на лихви върху главниците на присъжданите обезщетения. Върху определените като обезщетения за непозволено увреждане суми се дължи законната лихва от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. В случая следва да се приложи разрешението, дадено с Тълкувателно решение №3 от 22.04.2004 год. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004г., ОСГК и по т.4 от ТР № 3/22.04.2005 год. по тълк. дело №3/2004 год. на ОСГК на ВКС, според което изискуемостта на законната лихва върху обезщетението е от момента на преустановяването на незаконни действия или бездействия на административните органи. В тази връзка съдът не кредитира заключението на вещото лице относно размера на лихвите, тъй като изчисленията му не са съобразени с цитираната практика, а са изчислени лихви към момент, предхождащ изискуемостта на вземането. Размерът на лихвите може да бъде изчислен, без да са необходими специални знания, с помощта на лихвения калкулатор в интернет сайта на НАП. С оглед уважената част от исковите претенции за периода до подаване на исковата молба размерът на законната лихва възлиза общо на 8 270.90 лв.

Следователно, исковите следва да бъдат уважени в общ размер на 218 428.00 лв. и лихви в размер на 8 270.90 лв. за периода на преустановяване на бездействието (30.06.2024г.) до подаване на исковата молба – 07.10.2024г., от които :

- **27 515.18** лв. представляваща обезщетение за претърпени вреди от бездействие на Комисията за енергийно и водно регулиране да измени премията за периода от 01.01.2024г.-31.01.2024 г.;
- законна лихва за забава от **1041.88** лева върху горепосочената главница за забава от 30.06.2024г. до датата на подаване на исковата молба– 07.10.2024г.;
- **29 207.29** лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от бездействие на Комисията за енергийно и водно регулиране да измени премията за периода 01.02.2024г. - 29.02.2024 г.;
- законна лихва за забава от **1105.95** лв. върху горепосочената главница за забава от 30.06.2024г. до датата на подаване на исковата молба;
- **32 884.46** лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от бездействие на Комисията за енергийно и водно регулиране да измени премията за периода 01.03.2024г. - 31.03.2024 г.;
- законна лихва за забава от **1245.19** лв. върху горепосочената главница за забава от 30.06.2024г. до датата на подаване на исковата молба;
- **39 359.95** лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от бездействие на Комисията за енергийно и водно регулиране да измени премията за периода 01.04.2024г. - 30.04.2024 г.;
- законна лихва за забава от **1490.39** лв. върху горепосочената главница за забава от 30.06.2024г. до датата на подаване на исковата молба;
- **39 065.67** лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от бездействие на Комисията за енергийно и водно регулиране да измени премията за периода 01.05.2024 г. - 31.05.2024 г.;
- законна лихва за забава от **1479.24** лв. върху горепосочената главница за забава от

30.06.2024г. до датата на подаване на исковата молба;

- **59 395.45** лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от бездействие на Комисията за енергийно и водно регулиране да измени премията за периода 01.06.2024 г. - 30.06.2024 г.;

- законна лихва за забава от **1908.25** лв. върху горепосочената главница за забава от 30.06.2024г. до датата на подаване на исковата молба;

Както и законната лихва за забава върху главниците за периода от датата на подаване на исковата молба- 07.10.2024г. до датата на окончателно изплащане на дължимите суми. В останалата част до претендирания размер от 11 125.91лв (след изменението на иска) на обезщетението за законна лихва за забава върху главницата от 218 428.00лв. за забава от 30.06.2024г. до датата на подаване на исковата молба в размер **над 8 270.90** лв., претенцията следва да бъде отхвърлена.

С исковата молба от 07.10.2024г. ищецът се е позовал на чл.1 ал.1 ЗООДВ, като с молбата, представена в съдебно заседание на 29.05.2025г. за изменение на размера на иска е добавено „при условията на евентуалност чл.2в ал.1 ЗОДОВ“. С определение от 29.05.2025г. в посоченото съдебно заседание съдът е допуснал изменение само на размера на иска, поради и което предявеният в условията на евентуалност иск за присъждане на обезщетението на основание чл. 2в, ал.1 т.1 от ЗОДОВ не следва да се разглежда. В тази връзка са безпредметни и възраженията на ответника в тази насока, че в конкретния случай нормите на чл.4 §3 и чл.6 §1 и 2 не съдържат права с достатъчно определено съдържание, като твърди, че не е налице достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, както и че принципът на оправдани правни очаквания не е нарушен.

Предвид изхода на спора и своевременното искане, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ, ответникът следва да заплати разноските по производството. В последното съдебно заседание страните по спора са представили списък с разноските-ответникът претендира 360.00лв. юрисконсултско възнаграждение и 600лв. за допълнителна СИЕ по делото, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Ищецът е представил списък на разноските в общ размер 20 500лв., от които 50.00лв. държавна такса, 2 450.00лв. възнаграждение за СИЕ и 18 000.00 лв. адвокатски хонорар, като е представена и фактура за заплащане на адвокатското възнаграждение.

Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Съгласно чл. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа с тази наредба се определя минимален размер на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ. Съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, т. е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие. В решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16, в т. 47 от решението СЕС посочва, относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и

обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги." От изложеното в Решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на Съдът на Европейския съюз, следва извод, че съдът не е длъжен да съобрази забраната в чл. 78, ал. 5 ГПК.

В случая при определяне размера на адвокатското възнаграждение, с оглед направеното възражение по чл.78 ал.5 ГПК, съдът взема предвид, че минималният хонорар по делото с оглед материалния интерес е почти 14000лв. /без ДДС/, а в случая следва да бъдат взети предвид фактическата и правна сложност на делото, шестте броя проведените съдебни заседания, участието на двама процесуални представители /за всяка от страните/, спецификите на материята, в която е предмета на делото, поради което счита, че така заплатеният и претендиран адвокатски хонорар 15 000.00лв. /без ДДС/ е близък до минималния, съответен на предмета на делото, поради което възражението за прекомерност е неоснователно. С оглед отхвърлянето на иска в частта на претендираните лихви за забава над 8 270.90 /до претендирания размер от 11 125.91лв./, при прилагане на т.нар. просто тройно правило за изчисляване на съразмерността на разноските, в случая ответникът следва да заплати на ищеца разноските по делото в общ размер на 20 276.13лв. /двадесет хиляди двеста седемдесет и шест лева и тринадесет стотинки/, които включват адвокатското възнаграждение, държавната такса и възнаграждението за СИЕ.

Воден от горното Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на „УЛЕР 2009“ ООД ЕИК[ЕИК], обезщетение за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на КЕВР да изпълни задължението си по чл. 31б, ал.2 от Закона за енергетиката за периода от 01.01.2024г. – 30.06.2024г. в общ размер на **218 428.00** лв. и лихви в размер на **8 270.90** лв. за периода от преустановяване на бездействието (30.06.2024г.) до подаване на исковата молба (07.10.2024г), ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба (07.10.2024) до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на „УЛЕР 2009“ ООД ЕИК[ЕИК], срещу Комисията за енергийно и водно регулиране за присъждане на законна лихва за забава върху главница 218 428.00лв. за забава от 30.06.2024г. до датата на подаване на исковата молба, над 8 270.90 лв.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на „УЛЕР 2009“ ООД ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 20 276.13лв. /двадесет хиляди двеста седемдесет и шест лева и тринадесет стотинки/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: